

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 21 februari 2011 in zaak nr. 11/3938 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 januari 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 februari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. Blijkens het op 8 januari 2011 op ambtseed opgemaakte proces-verbaal van het gehoor als bedoeld in artikel 5.2 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) heeft dit gehoor op die dag om 20.50 uur plaatsgevonden en heeft de vreemdeling bij die gelegenheid te kennen gegeven asiel te willen aanvragen. De vreemdeling is blijkens het besluit van 8 januari 2011 om 21.15 uur krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in bewaring gesteld.

De vreemdeling heeft op 9 januari 2011 het formulier voor het aanvragen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ondertekend en bij besluit van diezelfde dag is de bewaring krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voortgezet. Op 15 februari 2011 heeft de vreemdeling deze aanvraag ingetrokken.

2.3. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) op de vreemdeling van toepassing geacht en daaraan getoetst.

In de grieven 1 tot en met 3 klaagt de minister, voor zover thans van belang, dat de rechtbank heeft miskend dat ten tijde van de inbewaringstelling sprake was van een situatie, als bedoeld in punt 9 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn. Vanaf het moment dat de vreemdeling te kennen had gegeven een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te willen indienen, was sprake van een asielverzoek, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder b, van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van

minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (PB 2003 L 31) en Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (PB 2005 L 326; hierna: de Procedurerichtlijn) en werd de vreemdeling als asielzoeker aangemerkt, omdat deze intentieverklaring louter diende te worden geformaliseerd door middel van het indienen van een asielaanvraag. Daarom was ten tijde van de inbewaringstelling de Terugkeerrichtlijn niet op de vreemdeling van toepassing, aldus de minister.

2.4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 oktober 2011 in zaak nr. 201102760/1/V3; www.raadvanstate.nl) moet een door een vreemdeling in persoon ten overstaan van de autoriteiten kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen als een asielverzoek, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn, worden aangemerkt. Op het moment dat bedoelde wens aldus kenbaar is gemaakt, is een vreemdeling een asielzoeker, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn.

Blijkens het op 8 januari 2011 op ambtseed opgemaakte proces-verbaal van het gehoor bedoeld in artikel 5.2 van het Vb 2000 heeft de vreemdeling in persoon ten overstaan van een ambtenaar van politie te kennen gegeven asiel te willen vragen. Daarmee is sprake is van een asielverzoek in de zin van artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn en was de vreemdeling een asielzoeker, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn.

2.4.1. Zoals de Afdeling verder in deze uitspraak heeft overwogen moet een vreemdeling die in afwachting is van de formele indiening van een aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen geacht worden binnen de reikwijdte van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te vallen.

Dat betekent in deze zaak dat de vreemdeling, nu zij op 8 januari 2011 in persoon tegenover een ambtenaar van politie heeft verzocht om haar internationale bescherming te verlenen, geacht moet worden daarmee rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te hebben verkregen.

2.4.2. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft in de punten 40 tot en met 48 van het arrest van 30 november 2009, C-357/09 PPU, Kadzoev (www.curia.europa.eu), voor zover thans van belang, overwogen dat de bewaring van een asielzoeker onder andere richtlijnen dan de Terugkeerrichtlijn valt en daaraan in punt 48 het gevolg verbonden dat een zodanige bewaring niet als een bewaring met het oog op verwijdering in de zin van de Terugkeerrichtlijn mag worden beschouwd.

De minister klaagt dan ook terecht dat de rechtbank ten onrechte ten tijde van het opleggen van de maatregel van bewaring de Terugkeerrichtlijn op de vreemdeling van toepassing heeft geacht en aan deze richtlijn heeft getoetst.

De grieven slagen reeds hierom.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen de minister overigens naar voren heeft gebracht behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg naar voren gebrachte beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.6. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat, nu de aan haar krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 opgelegde maatregel van bewaring onrechtmatig is, omdat deze niet aan haar kon worden opgelegd, de voorzetting van deze maatregel krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 ook onrechtmatig is.

2.6.1. Uit de hiervoor aangehaalde uitspraak van 4 oktober 2011 en uit hetgeen hiervoor onder 2.4.1. is overwogen, volgt dat op 8 januari 2011 de maatregel van bewaring ten onrechte krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is opgelegd. De vreemdeling heeft bij het op 8 januari 2011 gehouden gehoor als bedoeld in artikel 5.2, eerste lid, van het Vb 2000 de wens kenbaar gemaakt om haar internationale bescherming te verlenen. Daardoor was de vreemdeling vanaf het tijdstip van het gehoor en dus ook op het latere tijdstip waarop zij in bewaring werd gesteld een asielzoeker.

De vreemdeling had daarom krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in bewaring behoren te worden gesteld. Dit is alsnog op 9 januari 2011, binnen de in artikel 59, vierde lid, van de Vw 2000 gestelde termijn, in dit geval te rekenen vanaf de datum van oplegging van de eerste maatregel, gebeurd.

Dat de maatregel van bewaring ten onrechte krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is opgelegd maakt de maatregel van bewaring slechts onrechtmatig, indien deze op dat moment niet krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 had kunnen worden opgelegd.

Naar volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 12 januari 2012 in zaak nr. 201104296/1/V3; www.raadvanstate.nl) dient bij een inbewaringstelling van een asielzoeker overeenkomstig paragraaf A6/5.3.3.5. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) een belangenafweging te worden gemaakt.

Volgens deze paragraaf, voor zover thans van belang, dient het toepassen van bewaring bij vreemdelingen die een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel in willen dienen of ingediend hebben, zo beperkt mogelijk te geschieden en dient een concrete afweging gemaakt te worden met betrekking tot het toepassen van de maatregel in relatie tot de asielaanvraag.

De minister heeft ten tijde van het opleggen van de maatregel noch in beroep inzichtelijk gemotiveerd waarom hij, gelet op de volgens paragraaf A6/5.3.3.5 van de Vc 2000 vereiste concrete afweging, de met de bewaring gediende belangen zwaarder heeft laten wegen dan het belang van de vreemdeling. Voor zover de minister dat in hoger beroep alsnog heeft

gedaan, kan dat niet bij de beoordeling van het hoger beroep worden betrokken, omdat de aangevallen uitspraak ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 dwingend als object van hoger beroep is aangewezen. Deze motivering had de minister uiterlijk bij de rechtbank naar voren moeten brengen.

De beroepsgrond slaagt.

2.7. Nu de bewaring van aanvang af onrechtmatig is, behoeven de overige voorgedragen beroepsgronden geen bespreking meer.

2.8. Gelet op het voorgaande zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 8 januari 2011 alsnog gegrond verklaren. Nu de vrijheidsontnemende maatregel reeds is opgeheven, kan een daartoe strekkend bevel achterwege blijven. Aan de vreemdeling wordt met toepassing van artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000 na te melden vergoeding toegekend over de periode van 8 januari 2011 tot 21 februari 2011, de dag waarop de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel is bevolen.

2.9. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

---

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 21 februari 2011 in zaak nr. 11/3938;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. kent aan de vreemdeling een vergoeding toe van € 3.595,00 (zegge: drieduizend vijfhonderdvijfennegentig euro), ten laste van de Staat der Nederlanden, te betalen door de secretaris van de Raad van State;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

~~Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van staat.~~

w.g. Lubberdink
voorzitter

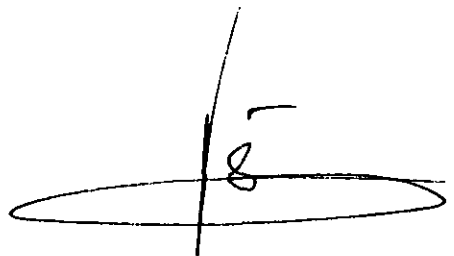
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 maart 2012

347-654.

Verzonden: 9 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a curved line on the right that loops back to the vertical line. There is a small mark above the horizontal line.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 11/3938 VRONTN

Uitspraak in het geding tussen de vreemdeling genaamd althans zich noemende:

geboren op .....
van Mongoolse nationaliteit,
verblijvende in detentiecentrum Rotterdam,
V-nummer:
eiseres,
gemachtigde: mr. L.K. Kolev, advocaat te Hapert,

en

de Minister voor Immigratie en Asiel
verweerder,
gemachtigde: R.L.F. Zandbelt, werkzaam bij de IND.

I. Procesverloop

Bij besluit van 8 januari 2011 is eiseres in vreemdelingenbewaring gesteld.

Verweerder heeft op 4 februari 2011 de rechtbank op grond van artikel 94, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) in kennis gesteld van het opleggen van de maatregel van bewaring. Deze kennisgeving wordt gelijkgesteld met een door eiseres ingesteld beroep. Het beroep strekt tevens tot toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter zitting van 16 februari 2011. Eiseres is door middel van telehoren door de rechtbank gehoord op haar detentie locatie, waar ook een tolk aanwezig was. Ter zitting in Zutphen was namens eiseres aanwezig mr. P.M.J. Kleijngeld, advocaat te Tilburg. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000 dient de rechtbank te beoordelen of de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in strijd is met deze wet, dan wel bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.

0575543301

Reg.nr.: AWB 11/3938 VRONTN

2

Ingevolge artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000, kan, indien het belang van de openbare orde of de nationale veiligheid zulks vordert, met het oog op uitzetting, door de Minister in bewaring worden gesteld de vreemdeling die:

- a. geen rechtmatig verblijf heeft;
- b. rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, onder f, g, en h, van de Vw 2000 heeft.

2.2 Op 24 december 2010 is de implementatetermijn voor richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), verstreken. Niet in geschil is dat deze richtlijn tot op heden niet in de nationale wetgeving is geïmplementeerd. Volgens vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (thans: Europese Unie; hierna: Hof) kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die justitiabelen tegenover de staat kunnen doen gelden, deze bepalingen bij de nationale rechter worden ingeroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

2.3 In artikel 6, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat de lidstaten, onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen aan de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

In artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat, tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring kunnen houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien:

- a) er risico op onderduiken bestaat, of
- b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

De bewaring is zo kort mogelijk en duurt niet langer dan de voortvarend uitgevoerde voorbereiding van de verwijdering.

2.4 Ten aanzien van het betoog van eiseres dat haar inbewaringstelling onrechtmatig is, omdat verweerder, teneinde haar in vreemdelingenbewaring te kunnen stellen en te houden, na het verstrijken van de implementatetermijn van de Terugkeerrichtlijn op 24 december 2010 gehouden is een terugkeerbesluit te nemen, hetgeen verweerder in haar geval heeft nagelaten, overweegt de rechtbank het volgende.

2.5 De rechtbank stelt vast dat verweerder de aanvraag van eiseres om een verblijfsvergunning asiel bij besluit van 14 juli 2009 heeft afgewezen. Dit besluit betreft een zogenoemde roeieromvattende beschikking als bedoeld in artikel 45 van de Vw 2000 die onder meer de in artikel 62 van de Vw 2000 opgenomen rechtsplicht doet ontstaan Nederland - in dit geval binnen vier weken na bekendmaking van voormelde beslissing - te verlaten.

2.6 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht aangevoerd dat voormelde beschikking van 14 juli 2009 een terugkeerbesluit behelst in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

0575543301

Reg.nr.: AWB 11/3938 VRONTN

3

waarbij het einde van het rechtmatige verblijf van eiseres in Nederland is vastgesteld en een termijn is aangegeven waarbinnen zij Nederland diende te verlaten. Daarbij wijst de rechtbank er op dat artikel 6, zesde lid, van de Terugkeerrichtlijn zich niet verzet tegen het nemen van een dergelijke meermvattende beschikking. Het betoog van eiseres slaagt derhalve niet.

2.7 Ten aanzien van de stelling van eiseres dat de gronden die aan de opgelegde maatregel van bewaring ten grondslag zijn gelegd de maatregel niet kunnen dragen nu deze niet zijn terug te voeren op de Terugkeerrichtlijn, overweegt de rechtbank het volgende.

2.8 Naar het oordeel van de rechtbank bevatten de in geding zijnde bepalingen van artikel 15, eerste en vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn een rechtstreeks werkende norm, nu deze onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn gesteld.

Ook artikel 3, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn is naar het oordeel van de rechtbank onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig van aard, zodat eiseres als onderdaan van een derde land een beroep op de in geding zijnde bepalingen kan doen.

De rechtbank zal de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring dan ook direct toetsen aan de in geding zijnde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn.

2.9 Aan de maatregel is in dit geval ten grondslag gelegd dat eiseres:

- a. niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000;
- b. geen vaste woon- of verblijfplaats heeft;
- c. niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.
- d. verdacht is van het plegen van een misdrijf.

2.10 Verweerder heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat deze gronden ook in het kader van artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn kunnen worden gebanteerd, omdat de gronden vallen onder het criterium 'risico op onderduiken', dan wel het 'belemmeren of ontwijken van de uitzetting'.

2.11 De rechtbank stelt vast dat in artikel 3, zevende lid, van de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat onder 'risico op onderduiken' het volgende moet worden verstaan: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan toezicht'. Nu dergelijke objectieve criteria (nog) niet in de toepasselijke wetgeving zijn vastgelegd, kunnen de gronden van de aan eiseres opgelegde maatregel niet gelden als grondslag voor de maatregel zoals bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Terugkeerrichtlijn.

2.12 Gezien het voorgaande kan verweerder een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring stellen en houden om diens terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, indien de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

2.13 De rechtbank is van oordeel dat de grond genoemd in rechtsoverweging 2.9 onder a, zonder nadere toelichting valt onder het criterium van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder

0575543301

Reg.nr.: AWB 11/3938 VRONTN

4

b, van de Terugkeerrichtlijn.

De gronden genoemd in rechtsoverweging 2.9 onder b en c dienen, alvorens de rechtbank deze gronden kan beoordelen, door verweerder in het licht van het bepaalde in artikel 15, eerste lid aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn echter nader te worden toegelicht.

Verweerder heeft zich in dit verband ter zitting op het standpunt gesteld dat het niet hebben van een vaste woon- of verblijfplaats erop duidt dat een vreemdeling 'ontwijkt of belemmert' in voormelde zin, hetgeen volgens verweerder eveneens geldt voor het niet beschikken over voldoende middelen van bestaan, omdat de vreemdeling daardoor niet in staat is zelfstandig terug te keren, ofschoon hij daartoe verplicht is.

Naar het oordeel van de rechtbank is deze toelichting echter niet voldoende om de hier bedoelde gronden te kunnen scharen onder artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Zonder nadere motivering valt niet in te zien waarom uit het niet hebben van middelen die aan zelfstandige terugkeer in de weg staan, tevens volgt dat de betrokken vreemdeling van zins is zijn gedwongen terugkeer te ontwijken of te belemmeren terwijl daarvan overigens geen concrete aanknopingspunten getuigen. Deze gronden kunnen de maatregel derhalve niet dragen.

Omdat het Hof in overweging 70 van zijn arrest van 30 november 2009 (zaak nr. C-357/09, JV 2010/30; Kadzoev tegen Bulgarije) heeft overwogen dat de mogelijkheid om een vreemdeling afkomstig uit een derde land om redenen van openbare orde en openbare veiligheid in vreemdelingenbewaring te stellen geen grondslag kan vinden in de Terugkeerrichtlijn, kan de grond genoemd in rechtsoverweging 2.9 onder d, met ingang van 25 december 2010 niet langer aan de maatregel van bewaring ten grondslag worden gelegd. Deze grond kan de maatregel derhalve evenmin dragen.

De rechtbank is, onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 1 mei 2002 (zaak nr. 200201695/1, JV 2002/205), voorts van oordeel dat de grond genoemd in rechtsoverweging 2.8 onder a, de maatregel van bewaring niet zelfstandig kan dragen.

2.14 Het voorgaande leidt dan ook tot de conclusie dat de maatregel van bewaring van meet af aan voor onrechtmatig dient te worden gehouden. Al hetgeen overigens is aangevoerd behoeft geen verdere bespreking.

2.15 Het beroep is derhalve gegrond. De bewaring dient met ingang van heden te worden opgeheven.

2.16 Ingevolge artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000 kan de rechtbank, indien zij de opheffing van de maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt, aan de vreemdeling een schadevergoeding toekennen.

2.17 Naar het oordeel van de rechtbank zijn er, alle omstandigheden in aanmerking genomen, gronden van billijkheid aanwezig om eiseres een schadevergoeding toe te kennen van € 105,- voor de dagen dat de maatregel in een politiecel ten uitvoer is gelegd (3 dagen) en € 80,- voor de dagen dat de maatregel in een huis van bewaring ten uitvoer is gelegd (41 dagen). Dit betekent dat eiseres een schadevergoeding van € 3.595,- toekomt.

0575543301

Reg.nr.: AWB 11/3938 VRONTN

5

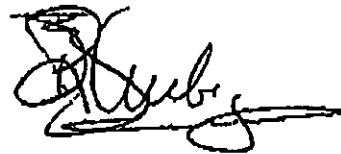
2.18 Nu het beroep gegrond wordt verklaard, bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Met toepassing van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht worden deze kosten vastgesteld op € 874,- (1 punt voor het indienen van een beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- beveelt de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van heden;
- kent aan eiseres een schadevergoeding toe van € 3.595,-;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 874,- te betalen aan de griffier van de rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, door storting op bankrekeningnummer 5699.90.726 ten name van Ministerie van Justitie Zutphen (547), onder vermelding van het in de kop van deze uitspraak genoemde registratienummer.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.G.J. Welbergen. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 21 februari 2011.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen één week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 21 FEB 2011

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20018
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEROMEN	
28 FEB 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister voor Immigratie en Asiel
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. A.H. Straatman
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
 zittinghoudende te Zutphen
 van 21 februari 2011
 met het kenmerk Awb 11/3938 VRONTN

Inzake:
 De vreemdeling:
 met IND-dossiernummer: 0908.04.1192
 V.nummer:
 aan te duiden als verweerster
 gemachtigde: mr. I.K. Kolev
 advocaat te Hapert (5527 BP), aan de Oude Provincialeweg 46

Procesvertegenwoordiging
 Zwolle
 Zuiderzeelaan 43-51
 8017 JV Zwolle

Postbus 40052
 8004 DB Zwolle

D.A. Riezebos
 038 - 888 6462

1 Inleiding

- 1.1 De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 21 februari 2011, verzonden op diezelfde dag, met het kenmerk Awb 11/393B VRONTN (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 8 januari 2011 gegrond heeft verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van 21 februari 2011 heeft bevolen, het verzoek om schadevergoeding heeft toegewezen en de Minister heeft veroordeeld in de proceskosten.

2 Achtergronden

- 2.1 Bij besluit van 8 januari 2011 heeft de Minister aan de vreemdeling, hierna verweester, een maatregel van bewaring opgelegd op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) en de bewaring vervolgens, in verband met een op 9 januari 2011 ingediende asielaanvraag, op diezelfde dag voortgezet op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, Vw, zoals bedoeld in paragraaf A6/5.3.4.4 van de Vreemdelingencirculaire (Vc).
- 2.2 Op verzoek van verweester en na haar ondertekening en indiening van een Intrekkingverklaring, model M53, is de herhaalde asielprocedure beëindigd op 15 februari 2011.
- 2.3 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het bericht van kennisgeving van appellant, waarin de rechtbank bekend werd gemaakt met de inbewaringstelling van verweester en daarmee geacht als een door verweester ingesteld beroep als bedoeld in artikel 94, eerste lid, Vw, gegrond verklaard.
- 2.4 Op 21 februari 2011 is de maatregel van bewaring opgeheven, zoals door de rechtbank is bevolen (*productie 2*).

3 Standpunt van de Minister voor Immigratie en Asiel

- 3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 8 januari 2011 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.

- 3.2 De Minister heeft vier grieven tegen de uitspraak.

Grief 1:

- 3.3 De rechtbank overweegt ten onrechte in de rechtsoverwegingen 2.11 en 2.12 op pagina 3 van de bestreden uitspraak als volgt:

"2.11 (...) Nu dergelijke objectieve criteria (nog) niet in de toepasselijke wetgeving zijn vastgelegd, kunnen de gronden van de aan eiseres opgelegde maatregel niet gelden als grondslag voor de maatregel zoals bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Terugkeertcirkel."

2.12 Gezien het vorenstaande kan verwoorder een ondertaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring stellen en houden om diens terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, indien de betrokken

onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert."

Grief 2:

- 3.4 De rechtbank overweegt tevens ten onrechte in de vierde alinea van rechtsoverweging 2.13 op pagina 4 van de bestreden uitspraak als volgt:

"Naar het oordeel van de rechtbank is deze toelichting echter niet voldoende om de hier bedoelde gronden te kunnen scharen onder artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Zonder nadere motivering valt niet in te zien waarom uit het niet hebben van middelen die aan zelfstandige terugkeer in de weg staan, tevens volgt dat de betrokken vreemdeling van zins is zijn gedwongen terugkeer te ontwijken of te belemmeren terwijl daarvan overigens geen concrete aanknopingspunten getuigen. Deze gronden kunnen de maatregel derhalve niet dragen."

Grief 3:

- 3.5 De rechtbank overweegt vervolgens ten onrechte in de vijfde alinea van rechtsoverweging 2.13 op pagina 4 van de bestreden uitspraak als volgt:

"Omdat het Hof in overweging 70 van zijn arrest van 30 november 2009 (zaak nr C-357/09, JV 2010/30, Kadzoev tegen Bulgarije) heeft overwogen dat de mogelijkheid om een vreemdeling afkomstig uit een derde land om redenen van openbare orde en openbare veiligheid in vreemdelingenbewaring te stellen geen grondslag kan vinden in de Terugkeerrichtlijn, kan de grond genoemd in rechtsoverweging 2.9, onder d, met ingang van 25 december 2010 niet langer aan de maatregel van bewaring ten grondslag worden gelegd. Deze grond kan de maatregel derhalve evenmin dragen."

Toelichting op de eerste, op de tweede en op de derde grief:

- 3.6 Gelet op de onderlinge samenhang zal de Minister de eerste drie grieven hieronder gezamenlijk bespreken.
- 3.7 De Minister is van oordeel dat de definitie van het "risico op onderduiken", zoals verwoord in artikel 3, zevende lid van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PbEU, 24 december 2008, L 348/98) (hierna: Terugkeerrichtlijn), *niet* als rechtstreeks werkend dient te worden aangemerkt. De definitie refereert er aan dat objectieve criteria moeten worden vastgelegd die omschrijven wanneer iemand zich aan het toezicht zal onttrekken. Deze bepaling is *onvoldoende nauwkeurig* en *onvoldoende concreet* om als rechtstreeks werkend te kunnen worden aangemerkt. In de Nederlandse regelgeving is daarbij al omschreven wanneer er een risico is dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken. Dit is vastgelegd in paragraaf A6/5.3.3.1 van de Vreemdelingendecretaire 2000 (verder: Vo).

- 3.8 Naar de mening van de Minister kan de aanduiding "in wetgeving vastgelegde criteria" niet worden geïnterpreteerd als wet in formele zin. Immers, bedacht dient te worden dat de richtlijn werking heeft binnen het gehele gebied van de Europese Unie. Binnen een aantal van de geldende juridische systemen, met name de Angelsaksische, is het wetsbegrip aanmerkelijk minder beperkt. In de uitspraak van Toprak (C-300/09) heeft het Europese Hof bovendien beslist dat vaststaat dat de Nederlandse Vreemdelingencirculaire in ieder geval rechtsgevolgen heeft voor de betrokken vreemdelingen. Gezien ook artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht is het niet toegestaan ten nadele van de vreemdeling af te wijken van het beleid. Daarmee is ten minste aan het oogmerk van bepaling van de Terugkeerrichtlijn voldaan. Immers deze bepaling beoogt het bevorderen van de rechtszekerheid door vastgelegde, van te voren kenbare bepalingen. Daarmee is materieel voldaan aan de eisen die de Terugkeerrichtlijn stelt.
- 3.9 In paragraaf A6/5.3.3.1 Vc zijn voorbeelden opgenomen van omstandigheden waarin het risico bestaat dat de vreemdeling zich aan toezicht zal onttrekken. De in de Vc genoemde criteria zijn aanwijzingen dat de vreemdeling zich aan de regels van toezicht zal onttrekken en dus zal onderduiken of zijn verwijdering belemmeren. Het gaat daarbij steeds om situaties waarin de vreemdeling al eerder aan de regels van toezicht geen gevolg heeft gegeven, zoals het niet melden bij de korpsschef, of eerdere wettelijke bepalingen niet in acht heeft genomen, zoals de regels van het Wetboek van Strafrecht, of de Wet arbeid vreemdelingen, waarmee het vermoeden gerechtvaardigd is dat de vreemdeling ook de wettelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet gericht op terugkeer niet zal respecteren (zie ook TK 2010 – 2011, 32 420, nr. 7, p. 5 en 6).
- 3.10 Bovendien is, naar het oordeel van de Minister, het onderscheid tussen de beide gronden, die in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Terugkeerrichtlijn bewaard mogelijk maken, *niet limitatief* van aard en zijn de twee indicatoren voor beide situaties in veel gevallen onderling uitwisselbaar. Immers de frasering luidt: "met name indien a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingprocedure ontwijkt of belemmert". Anders gezegd, het woordgebruik "met name" duidt niet op de betekenis dat *enkele en slechts* de genoemde punten "a" en "b" mogelijk zijn, maar duidt, naar het oordeel van de Minister, meer op een selectie van keuzemogelijkheden, die ook met de woorden¹ "in het bijzonder", "specifiek" of "vooral" had kunnen worden gebruikt, waardoor andere mogelijkheden niet worden uitgesloten.
- 3.11 De gronden die betrekking hebben op risico op onderduiken, kunnen daarbij eveneens zien op ontwijken of belemmeren van terugkeer of de verwijderingprocedures. Ook het ontbreken van een vaste woon- of verblijfplaats kan zowel duiden op een risico op onderduiken, als het ontwijken of belemmeren van de terugkeer. Dit belemmert immers het vreemdelingen-toezicht en maakt het – daar waar de uitzetting aanstaande zou zijn – feitelijk onmogelijk deze te effectueren nu de verblijfplaats van de vreemdeling onbekend is. Het ontbreken van financiële middelen heeft als gevolg dat de vreemdeling niet in staat is haar terugkeer te financieren. Iemand die niet rechtmalig hier te lande verblijft, dient er echter voor zorg te dragen dat hij/zij kan terugkeren naar het land van herkomst. Indien hij/zij niet aan die plicht heeft voldaan, belemmert hij/zij daarmee de terugkeer.

¹ Onder verwijzing naar: <http://synoniemen.net/>

- 3.12 Mede onder verwijzing naar de derde alinea in de rechtsoverweging 2.13, waarin wordt verwezen naar het ter zitting door de gemachtigde van appelland uitgedragen standpunt, heeft de rechtbank miskend dat de gemachtigde van verweerder de gronden nader heeft gemotiveerd en heeft de rechtbank, onder verwijzing naar de tweede grief, een onjuiste waarde toegekend aan deze motivering en daarmee ten onrechte geoordeeld dat de gronden de maatregel niet kunnen dragen.
- 3.13 In deze context dient niet onvermeld te blijven dat verweerder, zoals blijkt uit de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 2 november 2009, kenmerk Awb 09/38327, na een voor haar negatief resultaat in haar eerste asielprocedure, op 26 oktober 2009 is uitgezet naar Tsjechië. Nu eveneens uit het dossier blijkt dat verweerder nadien is teruggekeerd naar Nederland en alhier een herhaalde asielaanvraag wilde indienen, is de Minister van oordeel dat de rechtbank dit gegeven niet alleen heeft miskend, maar ook onjuiste waarde aan dit gegeven heeft toegekend. Immers, in de laatste alinea van paragraaf C11/2.5 Vc staat verwoord dat gedurende de periode voorafgaand aan de daadwerkelijke indiening van de tweede (...) asielaanvraag de vreemdeling geen aanspraak maakt op verblijf in een tijdelijke noodvoorziening. Anders gezegd, verweerder had geen recht op opvang, was daarom een dakloze illegale vreemdelinge zonder geld, die zich zelf in onderdak en voedsel – en dergelijke – diende te voorzien. Dat verweerder stelt dat zij door anderen wordt onderhouden maakt dit niet anders omdat – en los van hetgeen overigens in dit beroepschrift is overwogen – die stelling van verweerder omtrent de geslede opvang niet nader is onderbouwd en niets zegt over de bestandigheid daarvan.
- 3.14 De Minister is van oordeel dat enkel al vanwege de uitzetting van toenterlijd en de daarop volgende terugkeer naar Nederland met een daaraan gekoppelde herhaalde asielwens het dossier al voldoende grond bood voor een terechtte inbewaringstelling. Immers, met een dergelijk gedrag bevestigt verweerder dat zij het gevaar in zich voert zich aan toezicht en/of uitzetting te onttrekken op het moment dat dit haar past. Anders gezegd, de aanwezigheid van het risico op ontduiking. De Minister is van oordeel dit risico niet te hoeven aanvaarden.
- 3.15 De stelling van de rechtbank, met verwijzing naar de uitspraak van uw Afdeling van 1 mei 2002², dat de enkele afwezigheid van een document als bedoeld in artikel 4.21 Vb onvoldoende is om de onderhavige maatregel van bewaring te dragen miskent het feit dat het ontbreken van een document als bedoeld in artikel 4.21 Vb betekent dat verweerder zich niet alleen heeft onttrokken aan toezicht van de overheid in Tsjechië, maar ook vanuit Tsjechië op illegale manier een aantal landsgrenzen van EU-lidstaten heeft overschreden, teneinde in Nederland te geraken, zonder dat zij activiteiten heeft ondernomen opdat zij in het bezit zou komen van haar nationaal paspoort, waarmee zij de voorbereiding van de terugkeer heeft ontweken. Dit klemmt temeer nu – onder verwijzing naar wat hiervoor hieromtrent bij punt 3.12 is overwogen – verweerder op 26 oktober 2009 is uitgezet naar Tsjechië en zij daarbij in het bezit was van een geldig nationaal paspoort. Om die reden is de Minister van oordeel dat dit ontbreken van een document – ook al zou enkel deze grond resteren – de maatregel op juiste gronden kan dragen.

² AbRS, 1 mei 2002, 200201695/1, JV 2005/205

- 3.16 Gelet op het vorenstaande kan naar het oordeel van de Minister worden geconcludeerd dat er voldoende gronden aanwezig zijn die de oplegging van de maatregel rechtvaardigen in het licht van de Terugkeerrichtlijn. De rechtbank heeft dit miskend.
- 3.17 Daarnaast heeft de rechtbank evenzo miskend dat verweerster, zoals door de gemachtigde van appellante ter zitting is verwoord, op 8 januari 2011 tegenover de hulpofficier van justitie een asielwens heeft geuit en deze uiting op 9 januari 2011 volgde door de feitelijke indiening van een asielaanvraag, waardoor er sprake is van een situatie als bedoeld in punt 9 van de Preambule van de Terugkeerrichtlijn. Om die reden is de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing voor de periode vanaf het moment van het indienen van een asielaanvraag tot het moment van bekend maken van een daarop volgend besluit van de Nederlandse overheid.
- 3.18 De Minister is daarbij tevens van oordeel dat juist in die gevallen waarin een vreemdeling, als bedoeld in het genoemde punt 9, zich in een situatie bevindt waarin hij/zij van mening is dat hij/zij mogelijk een vluchtelingenstatus (of een daarvan afgeleide status) zou kunnen krijgen en kenbaar heeft gemaakt dat hij/zij een asielaanvraag *wil* gaan indienen, de feitelijke en formele indiening binnen een korte termijn geschiedde het eveneens in de rede ligt om tijdens die korte periode van vreemdelingenbewaring aansluiting te zoeken bij de Opvangrichtlijn³ en bij de Procedurerichtlijn⁴. Immers, vanwege de intentie een asielaanvraag in te dienen, wordt verweerster ook al in die tussenliggende periode van één etmaal in praktische zin aangemerkt als asielzoekster. Immers, de geuite asielwens diende enkel nog in een feitelijke aanvraagindiening te worden geformaliseerd.
- 3.19 Naar het oordeel van de Minister ligt één een ander in de lijn van artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn, waarin wordt gesproken over een asielverzoek en niet over een asielaanvraag.
- 3.20 De Minister is daarbij van oordeel dat de rechtbank deze asielprocedure in relatie tot het genoemde punt 9 in de Preambule niet alleen heeft miskend, maar evenzo ten onrechte niet in haar overwegingen in de uitspraak heeft betrokken. Om die reden is de bestreden uitspraak onvolledig en onjuist gemotiveerd. Dat verweerster haar asielaanvraag op 15 februari 2011 heeft ingetrokken maakt de situatie en beoordeling van de casus niet anders. Immers, tot dat moment van intrekking was de asielprocedure op haar van toepassing.
- 3.21 De Minister is vervolgens van oordeel dat de bestreden uitspraak is gebaseerd op een onjuiste lezing van de uitspraak van het Hof van Justitie van 30 november 2009 inzake Kadzoev (*JV 2010/30*), dat immers heeft geoordeeld (r.o. 68) dat artikel 19, leden 4 en 6, van Terugkeerrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat wanneer de in deze richtlijn voorziene maximumtermijn voor inbewaringstelling is verstreken, op basis van dit artikel niet kan worden beslist om de betrokkene niet onmiddellijk vrij te laten op grond dat hij niet in het bezit is van geldige documenten, dat hij agressief is en dat hij noch over eigen bestaansmiddelen noch over een woning of middelen die de lidstaat daartoe verstrekt, beschikt. Aan de uitspraak (r.o.70) kan daarmee geen verder strekkende betekenis worden

³ Richtlijn 2003/89/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (*PbEU*, 6 februari 2003, L 31/18)

⁴ Richtlijn 2003/85/EG van de Raad van 1 december 2003 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (*PbEU*, 13 december 2003, L 328/13)

toegekend, dan dat geen enkele omstandigheid een voortzetting van de bewaring na ommekomst van een termijn van achttien maanden rechtvaardigt. Naar het oordeel van de Minister heeft voornoemde uitspraak van het Hof van Justitie dan ook geen betekenis voor de vraag of de argumenten, die zijn ontleend aan de overtreding van de strafwetgeving, van betekenis kunnen zijn voor de *opfeffing* van de maatregel.

- 3.22 Immers, niet alleen vanwege de strafrechtelijke aanhouding op 8 januari 2011 wegens de verdenking van het gepleegd hebben van een misdrijf (winkeldiefstal), maar uit het – in het onderhavige dossier gevoegde – uittreksel Justitiële Documentatie blijkt dat verweerster ook al op 21 juni 2010 heeft laten zien dat zij de Nederlandse rechtsorde niet respecteert door zich ook toen schuldig te maken aan winkeldiefstal.
- 3.23 Deze constatering van recidive werpt terecht de vraag op waarom de vreemdelinge zich wel zou houden aan de vreemdelingenwetgeving zoals (bijvoorbeeld) een meldplicht. Naar het oordeel van de Minister kan de grond van de verdenking van het gepleegd hebben van een misdrijf dus onverminderd gelden ter onderbouwing van het feit dat de vreemdelinge zich aan het toezicht zal onttrekken, dan wel de uitzetting zal belemmeren.
- 3.24 Het feit dat het Hof in rechtsoverweging 70 vermeldt dat een vreemdeling niet om redenen van openbare orde en openbare veiligheid in bewaring gesteld kan worden en dat ook de in rechtsoverweging 68 genoemde omstandigheden op zich geen reden voor de bewaring vormen maakt dit niet anders. Uiteraard, en wellicht ten overvloede vermeld, kan de vreemdelingenbewaring niet worden gebruikt om redenen van openbare orde ter uitvoering van strafrechtelijke doeleinden.
- 3.25 Slechts indien er sprake is van een risico op onderduiken of het ontwijken of belemmeren van de voorbereiding van de terugkeer of verwijderingprocedure kan een vreemdeling in bewaring gesteld worden, en dan gaat het om de motivering daarvoor. De bewoordingen "risico op onderduiken" of "belemmeren van het terugkeerproces", zoals die in artikel 15 van de Terugkeertlijn voorkomen, noodzaken dan ook niet tot wijziging van het in de Nederlandse regelgeving gehanteerde criterium "dat het belang van de openbare orde de maatregel kan vorderen indien het gevaar bestaat dat de vreemdeling zich aan zijn uitzetting zal onttrekken". Dit geldt ook voor de als indicator voor dit onttrekkinggevaar te hanteren omstandigheid dat verweerster zich niet aan de Nederlandse strafwetgeving heeft gehouden.

Zie ook:

- *ABRvS, 24 september 2002, 200204307/1, JV 2002/392.*

- 3.26 De Minister is daarom – en gelet op het vorenstaande – van oordeel dat de rechtbank ten onrechte de opgelegde maatregel van bewaring onrechtmatig heeft beoordeeld.

Grief 4:

- 3.27 Vervolgens overweegt de rechtbank ten onrechte vanaf de laatste alinea van de rechtsoverweging 2.13 tot en met rechtsoverweging 2.18 op pagina 5 van de bestreden uitspraak (zakelijk samengevat) dat het beroep gegrond is en de bewaring dient te worden opgeheven. De rechtbank kent daarbij schadevergoeding toe en veroordeelt de Minister in de proceskosten.

Toelichting op graf 4:

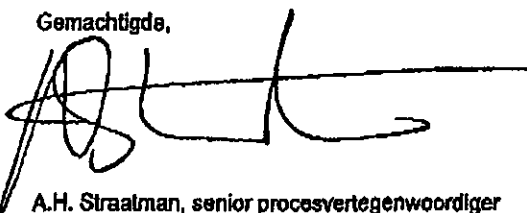
3.28 De vierde grief heeft geen zelfstandige betekenis en dient beoordeeld te worden in het licht van andere grieven.

4. **Conclusie**

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Minister verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, te doen wat de rechtbank had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep alsnog ongegrond te verklaren en het verzoek om schadevergoeding af te wijzen.

Zwolle, 28 februari 2011.

Gemachtigde,

A.H. Straalman, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 40052
8004 DB ZWOLLE
Tel: 038 - 888 65 22
Fax: 038 - 888 6150 / 6181*